

[Hans Hedtoft.]

Aldrig har en dansk Regering i en for vort Land saa alvorlig Situation staaet saa tomhændet, som Regeringen Knud Kristensen gør i dette Øjeblik. I sin politiske Afmagt og sin politiske Afklædthed har Regeringen, Partiet Venstre og for øvrigt ogsaa de Konservative, der jo nu helt har knyttet deres Skæbne til denne Regerings Eksistens, et Argument, et eneste Argument, som vi antagelig ogsaa vil faa at høre her i Dag, et Argument, der som en Kliché aabenbart skal gaa igennem den Valgkamp, der antagelig kommer. Man siger: Socialdemokratiet er afhængigt af Kommunisterne, og de har jo slet ingen praktisk økonomisk Politik. Jeg maa sige, at jeg forstaar ikke denne Tale. Hvad vor paastaaede Afhængighed af Kommunisterne angaar, kender enhver Sandheden, og den er, at Socialdemokratiet ved sin Stillingtagen efter Oktobervalget i 1945 klart viste, at vi ikke ønsker at bygge vor parlamentariske Eksistens paa Kommunisterne. Der er et Svælg mellem os og dem. Vi tror ikke paa deres demokratiske Loyalitet, og vi opfatter deres Ledere som politisk fjernstyrede. Enhver kan i Dag se, at vi havde Ret i den Skepsis, vi lagde for Dagen i 1945, og det kommende Valg vil vise, at Titusinder af danske Medborgere har indset dette og anerkender det rigtige i vor Holdning.

Paastanden om, at vi i vor Opposition herinde blot har været negative og ikke har peget paa en Vej frem, er lige saa urigtig. Jeg beder de Herrer, der bruger denne Paastand, om at overveje, at de som Regel i næste Øjeblik, naar de skal forsvare Regeringens Politik, henviser til, at vi har stemt for 90 pCt. af Regeringens Lovforslag. Begge Dele kan jo ikke være rigtigt; og det er heller ikke rigtigt. Gang paa Gang har vi fra vor Side stillet helt konkrete Forslag til, hvordan den økonomiske Politik burde føres. Jeg minder om den Udtalelse, som den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe udsendte den 14. Januar i Aar, og hvori vi skitserede Hovedpunkterne i et Genopbygningsprogram. Regeringens sørgeligt berømte Spareplan blev gennemført i Stedet, og derfor er vi endt dér, hvor vi er i Dag.

En Forudsætning for at faa bragt Orden i den økonomiske Politik er, at vi faar at vide, hvor vi staar i Dag, at der gøres Status. Uden tilbundsgaaende Undersøgelser af, hvilke Raastoffer der er til Raadighed, hvorledes disse Raastoffer skal anvendes, hvor Produktionen skal udvikles, og hvor vi i Øjeblikket ikke har Raad til at investere hverken Materialer eller Arbejds-

kraft, staar vi paa bar Bund. Jeg har før tilladt mig at henstille til Regeringen, at der blev udarbejdet et Nationalbudget, det vil sige netop en saadan Redegørelse for alle vore økonomiske Ressourcer og deres rette Anvendelse. Andre har været inde paa den samme Tanke, men Regeringen har ingenting foretaget sig; den samlede Plan og Oversigt mangler stadig. Nu er det klart, at det at opstille et Nationalbudget i sig selv ikke løser nogen Problemer, Nationalbudgettet er blot det Arbejdsredskab, som skal anvendes i Genopbygningens Tjeneste, det er Midlet til at skabe det nødvendige Overblik, og det er Midlet til at give Befolkningen Indsigt i den økonomiske Situation. Men naar ingen ved, hvor vi er henne, og ingen ved, hvilke Maal der arbejdes efter, er det klart, at det maa gaa galt. Befolkningen har Krav paa at faa et bestemt Maal at stræbe efter. Vi lover ikke, at alle Vanskeligheder hurtigt skal overvindes, men vi vil, at Kræfterne i dette Land skal samles og sættes ind for at sikre den Genopbygning, som alle er enige om er nødvendig. Vi siger aabent til Befolkningen, at det, det gælder om nu, er at tage den nødvendige Tørn. Men dette vil ikke blive forstaaet af Befolkningen, medmindre man samtidig lægger Situationen klar og søger at skabe Garanti for, at bestemte Maal kan og vil blive naaet. Maalet i Dag er større Produktion, større Eksport og en ligelig Fordeling af de Varer, der er til Raadighed for Befolkningen, og Maalet for Morgendagen er, at Befolkningen skal have en rimelig, retfærdig Andel af det Merudbytte, der bliver Følgen, naar Produktionen er bragt i Vejret. Kun hvis Befolkningen faar Sikkerhed for, at den nødvendige Produktionsforøgelse ogsaa vil give sig Udtryk i en forhøjet Levestandard, kan Resultatet blive tilfredsstillende.

Jeg er sikker paa, jeg er helt overbevist om, at en Politik efter disse Linier vil kunne samle det danske Folks alt overvejende Fler-tal til en samlet Indsats. Det danske Folk — det gælder ogsaa de danske Arbejdere — er virkelig ikke ringere end hverken det norske, det engelske eller andre. Tale, der er ført i modsat Retning, er urimelig Tale. Men den siddende Regering har vist, at den ikke kan føre en saadan Politik, at den ikke ejer Evnen til at skabe den rigtige Rytme i den Genopbygning, der er livsnødvendig for Danmark, at den ikke ejer Evnen til i denne Sal blandt de politiske Partier at skabe det Samarbejde, der er fornødent. Det er derfor, vi har stillet vort Forslag om Valg.

Maa jeg dernæst i Anledning af det